

fra Bygningshaandværker Schmidt af Arnum i Nordflesvig om fri Proces til Anlæg af en Sag mod Finanzministeriet med Hensyn til Invalidforsørgelse; et lignende Andragende fra Husmand Peder Mortensen af Ribe Mark; et Andragende i samme Anledning fra Christian Hansen af Agerstøl, og endelig under Nr. 8 et Andragende fra Krigsassessor D. W. Petersen af Rjøbenhavn. Naar der under Nr. 7 foreslaas henvisning et Andragende fra Formanden for de samvirkende Landsforeninger i Sjællands Stift om, at der maa søges tilvejebragte faste Regler for Afholdelse af Tvangsauktioner m. m., sser det ikke paa den Maade, at man paa Forhaand vil binde sig eller Thinget til Noget, hvad Sagens Ordning i det Enkelte angaar, men man mener, at Sagen fortjener Justitsministerens noie Overveielse. Jeg skal tilsvie, at medens der i Udvalget har været Entighed om de 5 Punkter, der ere nævnte i Andragendet, nemlig Nr. 1, 3, 4, 5 og 6, har der været delte Meininger om Dødsfælden af at opheve det saakaldte Pant til Brugelighed. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale de nævnte Indstillinger til Thinget.

Beth: Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg vil tillade mig med Hensyn til disse Invalidandragender om fri Proces til at søge Invalidunderstøttelse, som paa et tidligere Tidspunkt formentlig urettelig er nægtet. Jeg vilde gjerne tillade mig at spørge den meget ærede Justitsminister, hvorvidt den nye Lov, vi have vedtaget i denne Samling, som er kommet ud, jeg huffer ikke i Diebliffet under hvilken Dato, om Tillæg til Lovene af 9de April 1851 og 20de Novbr. 1876 om Invalidforsørgelse, vil have nogen Indflydelse paa dette Spørgsmaal. Det er mig nemlig ikke ganske klart. Naar man tager Lovens Text, saaledes som den blev vedtaget af Folkethinget ved 3die Behandling — saa vidt jeg erindrer, undergik den ikke nogen Forandring i Landstinget — saa indeholder den i sidste Paragraf den Bestemmelse, at nærværende Lov ikke faar Virkning med Hensyn til Processager, hvis Stævning er udtaget før dens Strafftræden. Man kunde maaſte deraf slutte, at naar Stævningen ikke er udtagen før Lovens Straff-

træden, vilde alle saadanne Spørgsmaal være udelukkede om, at der tilstodes Invalidforsørgelse paa den Tid, hvor den tidligere har været nægtet, efter at den senere er givet den paagjældende Person, men kun fra et senere Tidspunkt. Selve Lovens Text kan maaſte lade nogen Tvivl tilbage om Besvarelsen af dette Spørgsmaal.

Buff: Det Spørgsmaal, den ærede sidste Taler reiste, tænkte jeg ogsaa paa at fremsætte, men nu vilde vi jo faae det besvaret af den ærede Justitsminister. Jeg har nemlig været Indbringer af et af de Andragender angaaende Invalidforsørgelse, og det har ogsaa staaet tvivlsomt for mig, hvorledes Ministeriet, Administrationen, vilde opfatte det nye Tillæg til Invalideloven, navnlig angaaende dette Punkt, men det vilde vi altsaa faae besvaret efter det Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Næstved (Beth) har stillet. Jeg vil tillade mig at sige to Ord til Anbefaling for Andragendet under Nr. 14; thi det er ogsaa et Andragende om fri Proces, men det er om en lidt anden Sag, skjøndt det angaar en Invalid, end de Andragender, der ere omtalte og sigtede til, navnlig af det ærede Medlem fra Næstved. Andragendet under Nr. 14 angaar en Krigsassessor D. W. Petersen. Han er Dannebrogsmænd, har været med i Krigen og har der faaet den ene Arm skudt af. Der er altsaa i Følge Lovens af 1876 ingen Tvivl om, at denne Mand er Invalid af 2den Klasse. Det er ganske klart, at den, der har mistet et Lem, er Invalid af 2den Klasse, og den, der har mistet 2 Lemmer, er selvfølgelig Invalid af 1ste Klasse. Nu andrager denne Mand om at faae fri Proces til at undersøge, om han dog ikke kunde rykke fra 2den Klasse op i 1ste Klasse. Forholdet er nemlig det, at foruden, at denne Mand har mistet den ene Arm — derom kan ikke disputeres, har han kun en Arm — og som Følge deraf er berettiget til at være Invalid af 2den Klasse, har denne Mand ogsaa modtaget et meget stærkt Saar i den ene Side, som, ha han nu er bleven ældre, generer ham i høi Grad. Det er et Saar, som har været meget stort en Gang og er meget tydeligt at kjende selv for Lægefolk, og derfor kan man godt tænke sig, at Manden har stor Gene deraf. Denne